

POŘAD BOHOSLUŽEB VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Neděle:	8:00	9:30	18:00		11:15	sv. Gabriel
Po-Pá:	6:30	17:30		pátek	15:00	Palata
Sobota:	7:30	17:30	(nedělní)			

KONTAKT S KNĚZEM

ÚŘEDNÍ HODINY

úterý: 7:00 - 11:00 (kromě 3. úterý v měsíci) (farní kancelář nebo v sakristii kostela)
pátek: 7:00 - 11:00 pondělí - pátek: 7:00 - 11:00

Jindy po dohodě nebo v čase bohoslužeb.

PŘÍLEŽITOST KPŘIJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ U SV. VÁCLAVA

Neděle: - ráno 7:30 - 7:55 9:00 - 9:25
- večer 17:00 - 17:55

Všední dny: - večer 17:00 - 17:25

Druhou středu v měsíci také od 18:30 do 20:00 hod. (farní kancelář)

Jindy: - po individuální dohodě.

VÁNOCE 2005 / 2006 VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Farní kostel - basilika sv. Václava

24.12.	Sobota	Štědrý den	7.30	16.00 - pro děti	24.00	vigilie
25.12.	Neděle	Slavnost Narození Páně		8.00 9.30 18.00		
koncert: J.J. Ryba - Česká mše vánoční od 16.00 hod. (soubor Bach-Collegium Praha)						
26.12.	Pondělí	Slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka	9.30	17.30		
27.12.	Úterý	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty	6.30	17.30		
28.12.	Středa	Svátek sv. Mláďátek, mučedníků	6.30	17.30		
29.12.	Čtvrtek		6.30	17.30		
30.12.	Pátek	Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	6.30	17.30 - spočeháním manželům		
31.12.	Sobota	Sedmý den v oktávu Narození Páně	7.30	16.00		

připomínka sv. Silvestra, papeže, poslední den občanského roku, večerní mše sv. na poděkování za uplynulý rok

1.1. Neděle **Slavnost Matky Boží, Panny Marie** 8.00 9.30 18.00
2.1. Pondělí Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve

Od 3.1. do 6.1. výstav NSO vždy od 7:00 do 12:00 hodin

6.1. Pátek **Slavnost Zjevení Páně**, 1. pátek v měsíci - po večerní mši sv. adorace do 23 hodin

8.1. Neděle **Svátek Křtu Páně**, končí doba vánoční

15.1. Neděle **2. neděle v mezidobí**

kostel je otevřen denně vdopoledních hodinách (25. a 26.12. i odpoledne)
jesličky jsou přístupné mimo čas bohoslužeb

Filiální kostel sv. Gabriela (Holečkova ul.)

24.12.	Sobota	Štědrý den	24.00
25.12.	Neděle	Slavnost Narození Páně	11.15
1.1.	Neděle	Slavnost Matky Boží, Panny Marie	11.15
5.1.	Čtvrtek	Tříkrálový koncert	od 18 hod

vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14. října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652
redakční rada: P. P. Bouška, P. S. Příbyl, M. Muchová, Z. Hadravová, F. Nedbal
uzávěrka: 20. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz nebo do 15. do sakristie) náklad: 800 ks neprodejné

Vánoce

2005

Zpravodaj

farnosti sv. Václava na Smíchově

ZROZENÍ BOHA

Vánoční svátky jsou oslavou časného zrození Božího Syna v Betlémě. Nemůžeme však nemyslet při tomto časném zrození na věčné zrození a na nutnost jeho zrození v naší duši. Na toto trojí zrození Boha myslíme, když pohlédneme do jesliček, když vidíme rozzářený vánoční stromek, když se v tichu zamýšlíme nad tajemstvím Vánoc.

Věčné plození Syna

Pohledem orla se sv. Jan zahleděl do věčnosti, když začíná své evangelium: "Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh." Slovo, vyjádření Boha, dokonalý obraz nebeského Otce,

jeho věčný Syn. Byl na počátku, tedy od věčnosti.

Tak o tomto tajemství věčného vycházení Syna z Otce mluví Otcové nicejského sněmu a dnes opakujeme jejich slova vyznání při mši svaté: "Věřím... v Ježíše Krista, jednorozrozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem."

Časné zrození v Betlémě

Když však lidstvo zhřešilo v prvním člověku, rozhodla se Boží láska sestoupit na svět a v podobě člověka zachránit lidstvo. "Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi," napsal sv. Jan. Proto v době vánoční kleíme u jesliček a připomínáme si chvíli, kdy se spojila země s nebem v nesmírném jásetu nad zrozením Boha. O tomto časném zrození Boha zpíváme, a to vždy s obnoveným pocitem velké radosti: "Nám, nám, narodil se." Ano, nám, pro nás. Nicejské vyznání víry to říká ještě jasněji: "On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe." V té chvíli se lidstvo stalo nesmírně bohatým; má mezi sebou samotného Boha. Lidské přirozenosti se dostalo nejvyššího významání, neboť ji vzal na sebe sám Syn Boží, když své božství spojil s naší přirozeností. A touhy lidstva po nekonečném, nikdy nepřestávajícím štěstí - po ráji - získaly příslib opravdového, jistého splnění ve chvíli, kdy se nebe spojilo se zemí, Bůh s člověkem a všemohoucnost se slabostí.

Časné zrození Boha je začátkem nového období lidských dějin. Betlém směřuje ke Kalvárii a na Kalvárii se zrodí z bolesti Syna Božího církve, nový lid Boží, vykoupěný jeho předrahou krví. Jeho rozepjaté paže chtějí obejmout celý svět a přivést veškeré lidstvo do náruče nebeského Otce. Nelze se dívat do jesliček na božské dítě a nevidět v pozadí Kalvárii a kříž a vojákovu kopí, které probodne srdce našeho Vykupitele.

Zrození Boha v chudobě a bídě betlémského chléva věští brzké zrození nového člověka. Sv. Augustin to vyjádřil krátce, ale tak hluboce, že nelze nic hlubšího říct v pohledu do jesliček: "Kristus se stal člověkem,

aby se člověk stal Bohem." Ano, Syn Boží sestoupil k nám do lidské bíd, vzal na sebe naši podobu, abychom se my, vykoupení jeho krví, oděni v jeho milost, stali podobnými samému Bohu. Jeho chudobou jsme se stali bohatí, jeho příchodem na svět nám bylo otevřeno nebe, jeho příchodem do společnosti lidské byla plně otevřena náruč nebeského Otce.

Zrození v duši

Nadarmo by se však Kristus zrodil v Betlémě, kdyby se nezrodil v srdci každého z nás. Vždyť proto se narodil v Betlémě, aby se milostí, zaslouženou na kříži, zrodil v duši každého vyvoleného.

Bylo to ve chvíli křtu, kdy se Kristus poprvé zrodil v naší duši a svou milostí se v ní ubytoval. Aby v ní neustále přebýval a působil a aby jeho přítomnost byla stále pronikavější a viditelnější.

Dále je to svaté přijímání, kterým se Bůh rodí v naší duši. Není to jen nábožná fantazie, vidět ve chvíli svatého přijímání, jak klade Maria své božské dítě do jeslí našeho srdce; je to skutečnost, neboť eucharistický chléb je tž Bohočlověk Ježíš Kristus, který se zrodil v Betlémě a jako slabé dítě se nechal vložit do chudých jeslíček. Každé svaté přijímání je vždy nové zrození Boha v naší duši, a proto vždy nový příliv nadpřirozených darů, nadpřirozeného bohatství. Tak jako chudobou betlémského dítěte bylo obohaceno veškeré lidstvo, tak zrozením Boha ve svatém přijímání je obohacena duše přijímajícího, a to tím více, čím více je připravena na přijetí Božích darů.

A konečně Bůh se rodí v duši každým naším úkonem lásky: "Miluje-li mě kdo, Otec můj bude ho milovati a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibyték." (Jan 14, 23) Každým úkonem lásky, každým úkonem oběti, přinášené z lásky, roste duše v Bohu ke stále větší podobnosti s ním.

To jsou myšlenky, které nám vnuká pohled do jeslíček. Slovo vycházející od věčnosti z Otce se stalo tělem a zrodilo se v Betlémě, abychom se mohli stát dětmi Božími. To je zdrojem pravé křesťanské vánoční radosti, z toho vyrůstají všechny radosti, pozlátka a zvyky, kterými lidé Vánoce obklopili. Nedopustme, aby tyto přirozené hodnoty zastínily pravé kouzlo svátku zrození Boha.

(podle Reginalda Dactka, OP)

Hluboké a požehnané prožití svátků Božího narození Vám přeji a vyprošuji Vaši kněží - P. Petr, P. Mariusz a P. Stanislav

KONEC OČEKÁVÁNÍ ?

Nevím jak vy, milí čtenáři, ale já si uvědomuji, že vdnešní době neustále spěcháme a nejhörším trestem pro mnoho z nás je někde na něco, či na někoho čekat.. Ovšem těch čekání je mnoho druhů. Když už jsme kčekání donuceni , často uvažujeme o jejich smyslu a následně zjišťujeme, že většina z nich svůj smysl má. Jsou malá, běžná čekání např. vobchodech, na dopravní prostředky...Důležitější vyžadují naši určitou přípravu, tj. např. pracovní...jsou i taková milá očekávání, která sami vyhledáváme a která předcházejí nějakým příjemným zážitkům – milá setkání, krásná dovolená....Nejdůležitější a nejsmysluplnější zčekání je však čekání na Pána. Židé např. stále čekají na Mesiáše, my křesťané však víme, že On už na tento svět přišel před dvěma tisíci lety a je stále přítomen skrze Ducha svatého vnašich životech. Ta čtyřtydenní adventní doba čekání na oslavu Jeho příchodu vtěle na tento svět – na svátky Božího narození- tedy letos končí . Otázkou je, znamenala tato doba pro nás očekávání milé a smysluplné a uvědomujeme si, že to byl jen takový malý trénink čekání na Jeho příchod na konci časů! Jak obstojíme?

Ale to nejpodstatnější, nejvzácnější a nejtrpělivější čekání je čekání Pána na každého z nás, až se kNěmu obrátíme, až budeme naslouchat Jeho hlasu, až se stane světlem našeho života...! Dočká se ?!

MM

pravdou. Myslím si, že právě sv. Gabriel patří mezi společenstvími naší arcidiecéze křem, do nichž přichází největší procento dětí. Tyto děti se díky péči našeho vzácného kostelníka, pana RNDr. Stajnera, pohybují vkostele jako ryby ve vodě. Mnoho z nich totiž ministruje a on je umí skvěle zaúkolovat i postavit do latě. Tak, jak je každému rozumnému a citlivému člověku nepříjemné, když rodiče nechají při mši sv. děti bez napomínání vyrušovat, jsou nám naopak nesmírně milé ty děti, které jsou vedeny ke kázni, a vprostředí, vněmž cítí Boží tajemství, vyvalují svoje nádherná kukadla, a tak prožívají po dětsku Boží tajemství. Přijďte se schválně podívat ke sv. Gabrielu! A ztěch dětí, které ještě neministrují, jsem si ihned vybral dva klučíky, kteří se pod mým vedením individuálně připravují na první svaté přijímání: Pepík a Kristián. Farnost o nich ví, byli všem představeni a nestyděli se ukázat. I oni jsou svými odpovědnými rodiči vedeni kelementární kázni, bez níž nemá smysl jakákoli náboženská a výchovná snaha. Při přípravě jsem se zeptal Pepíka, zdali je správné se vkostele chovat klidně. On mi odpověděl: „Ano, protože jinak bych rušil ty ostatní“ . Je mu šest let a ví to. Oba klučíci přistoupí na Boží hod vánoční kprvnímu svatému přijímání, na které je připravuji.

... A U SV. VÁCLAVA

O tzv. „dětských“ mších se vedou nekonečné diskuse. Jejich dílčím a důležitým výsledkem je teze, kterou zastává také nám dobře známý biskupský vikář pro pastorační, P. ing. Aleš Opatrný, že totiž nedění eucharistická bohoslužba je určena pro celou farní obec a nikoli pro nějakou zvláštní skupinu, např. jen pro děti. Během eucharistické bohoslužby by se také mělo šetřit příliší spektakulárními pomůckami a happeningovými snahami o zaujetí dětí, vhodnými spíše do nějakého mimoliturgického počínání typu nedělní školy, uskutečnitelného třeba ve farních místnostech. Tento žánr by totiž neměl mít místo přímo v „prameni a vrcholu“ činnosti církve, jak koncil označuje slavení Eucharistie. Je naopak nezbytné vést děti především kúctě vůči eucharistickému tajemství.

Některí ohleduplní rodiče mají skutečně živější děti a sami trpí tím, když jejich děti vyrušují při mši sv. ostatní účastníky. Vím o tom a mám pro takové rodiče pochopení. Na Lhotce, vmém předchozím působišti, měli takovíto rodiče možnost odejít srozjivenými ratolestmi do postranní kaple. Ale už proto, že u sv. Václava tato možnost není a je zde naopak rozléhající se akustika, klade tento stav na rodiče zvýšené požadavky na usměrňování chování dětí. Není přece možné, aby se extrémní případy rušení bohoslužby dalo za pasivního přihlížení rodičů. Zrodičů nebo kněží, kteří by si naopak vrezignované bezmoci troufli děti ukázňovat, by potom neměli být hned činěni ukrutní Herodové. Každý rozumný rodič ví, že se mu vbudoucnosti vedení vlastních dětí kelementární kázni a poslušnosti bohatě vrátí.

Na farní radě u sv. Václava ovšem zaznělo, že bychom se my kněží měli více věnovat dětem a sloužit adresnějši, „dětštějši“ mše sv. Zde platí jasně: není možné klást jednostranné požadavky pouze na kněze. Navrhl jsem tudíž našemu vzácnému P. Bouškovi, na kterého ze všech stran směřují protichůdné tlaky (chraňte proto svého šerifa!) „model Lhotka“ . Tam byla zavedena „dětská“ mše sv. spomůckami, příběhem nebo aktivním zapojením dětí jednou do měsíce, přičemž ostatní tři týdny kněz děti zohlední, osloví. A aby vše nebylo závislé na tom, „jestli to kněz sděti umí nebo neumí“ , přípravnou skupinu ktakovýmto jednoměsíčním „dětským“ mším tvoří laici, a to především ti rodiče, kteří mají na věci zájem. I u nich na Lhotce by bylo možno se inspirovat, pokud by došlo k přátelské koordinaci a zbytečně se „neobjevovala Amerika“ . Rád zařídím kontakty a jsem rád za to, že se kreativní zájemci o tuto činnost u sv. Václava již našli. Těším se na naši vzájemnou spolupráci.

Avšak ani veškerá taková snaha není samospasitelná. Také na Lhotce mi po latinské mši sv. řekla sedmiletá holčička: „Co to bylo za divnou řeč? Ale dobře ti to brebentilo!“ Její adolescentní bráška ministrant pohotově dodal: „No, já bych to řek takhle: každé má mluvit, jak mu zobák narost“ . Takový způsob chování ke knězi stojí za zamýšlení. Zdalipak vtakovém prostředí vzniknou duchovní povolání?

P. Stanislav Příbyl

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

konané dne 18. 12. 2005

Přítomni: P. Petr Bouška, Jan Macek, Jakub Suchel,
Petr Zborník, Petr Chvátal, Marie Dajbychová,
Tereza Lokajíčková

Omluveni: P. Mariusz, Eva Kutá, Marie Tomková, Jiří Zeman

Bylo projednáno a rozhodnuto:

- Nájezd ke kostelu téměř dokončen
- Nová vývěska před kostel bude objednána v příštím roce
- V březnu uspořádáme na faře burzu dětského ošacení
- 4. 3. 2006 je plánována postní rekolekce pod vedením P. Wasserbauera, spirituála pražského semináře
- Hlavním organizátorem Tříkrálové sbírky v naší farnosti je letos pan Petr Hoffmann z OS Campamento. Bude vytvořeno 14 skupin po 3 dětech. Vsobotu 7. 1. v 11 hod. vystoupí v Obchodním centru Nový Smíchovdětský sbor, aby podpořil naše koledníky, kteří tam toho dne budou sbírat příspěvky do Tříkrálové sbírky.

Pastorační rada přeje všem farníkům požehnané Vánoce a hojnost Božích darů novém roce.

Příští zasedání pastorační rady stanoveno na 19. 2. 2006

Zapsala:

T. Lokajíčková

ZPRÁVA O ADVENTNÍ SBÍRCE DĚTI POMÁHAJÍ DĚTEM

Radujte se stále vPánu, opakují: Radujte se! Pán je blízko.

To je zcela adresná výzva kradosti všem křesťanům, nejenom těm vnaší smíchovské radosti a nejenom o třetí neděli adventní, kdy naše děti (za vydatné a praktické pomoci dospělých) nabídly své rukodělné výrobky do sbírkové aktivity MBU pod názvem Děti pomáhají dětem. Můžeme kni dodat, že: *...radostného dárce miluje Bůh...*

Radost dětí se kterou výrobky vytvářely, poputuje až do vzdálené Tanzánie do vesnice Kamsamba. Tam budou zažívat radost i malí černí kamarádi, že na ně někdo myslí,

že budou mít opravenou školku. Školka dostane nové krovky, které jsou zničeny termity, vyčistí se vosí hnízda, bude mít nové dveře, okna a okenice a střecha nový vlnitý plech. Znakoupené kukuřice a cukru budou mít děti jednou denně jídlo – sladkou kukuřičnou kaši. Ze získaných prostředků budou koupeny i rohože na podlahu, bubny a píšťalky, sešity a tužky. Celková suma všech sbírek ze mší činí 16.482,- Kč plus výtěžek nabídky dětských výrobků ve výši 6.244,- Kč. Celkem tedy 22.726,- Kč.

Chceme tedy poděkovat všem připravovatelům akce Děti pomáhají dětem a Bůh také oplát i všem dárčům jejich zájem o potřeby domorodých dětí a naplní pokojem jejich velkorysá srdce.

Pevně věříme, že nad tím vším se bude radovat i náš Pán a řekne si: *“Hleďte, jak se milují.”*

Pavel a Mirjam Baldínských – MBU (agapembu@volny.cz)

DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Za celý svůj život jako katolický křesťan jsem neslyšel kázání o Desátém přikázání. Nelze kázat na téma

“Nebudeš dychtit po majetku svého bližního”, protože Západní společnost je na tom dychtění založena. Říká se tomu kapitalismus. Masová reklama nás přesvědčuje, že potřebujeme věci, které ve skutečnosti nepotřebuje nikdo z nás. Zasévá zmatek ohledně toho, co je potřebné pro život. Úroveň potřeby narostla do takové úrovně iluze a propracovanosti, že věci, které dříve byly naprostým luxusem, se staly nutnostmi. V naší kultuře lidé nemají sami ze sebe dobrý pocit, pokud příští dovolená nebude luxusnější než ta loňská, pokud všechno není zlepšováno - zatímco většina Božích lidí hladoví.

Blahobytný Západ udělal štěstí nemožným. Vytvořili jsme pseudo-štěstí, pseudo-úspěch, pseudo-bezpečí, které nikdy neuspokojí lidské srdce. Většina Božích lidí je nucena se učit hledat štěstí a svobodu na mnohem jednodušší úrovni. Evangelium říká, že právě tam se štěstí vždycky nachází. To je asi nejtradičnější, nejstaromódnější, nejkonzervativnější evangelium a to se nikdy nezmění.

Musíme si to opakovat: **Desáté přikázání existuje.**

Richard Rohr

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Advent (lat. „adventus“) znamená příchod - čas přípravy na příchod Spasitele. Je to doba předcházející slavení vánočních svátků, dnů, kdy si připomínáme, že se Slovo stalo tělem, aby přebývalo mezi námi. To je zásadní událost vdějinách spásy, a proto by advent měl být především časem rozjímání, pokání a vnitřního ztišení, abychom se každý ve svém nitru dobře připravili, vyrovnali cestu, očistili srdce... Vždyť Pán už je blízko!

Jednou z příležitostí k tomu byla i duchovní obnova, kterou pro naši farnost vsobotu 26. listopadu vedl P. Stanislav Příbyl. Jako téma aktuálně zvolil Ježíšův výrok: „Nechte maličkých přijít ke mně.“ (Lk 18,15). Dopoledne na faře vyplnily 2 přednášky, mezi nimiž bylo možné přistoupit ke svátosti smíření, rozjímání, sdílet se s ostatními. Obnovu pak završila mše svatá společně slavená vkostele.

Pro oživení paměti zúčastněných a jako inspiraci pro ty, kteří nemohli být snámi, bych ráda uvedla alespoň několik myšlenek, které jsem si během přednášek zaznamenala. P. Stanislav připomněl, proč si Ježíš tolik cení dětí, když říká, že nevejdeme do Božího království, nebudeme-li jako ony (Lk 18,17). Míni tím „dětské“ vlastnosti - čírost a bezelstnost v úmyslech i jednání, schopnost důvěřovat, oproštěnost od majetkových zájmů, vypočítavosti... Během života naše duše tyto „dětské rysy“ často postupně ztrácí... Proto je třeba vracet se k počátkům, ke svým prvním duchovním zážitkům. Vybavit si třeba vzpomínky na vlastní dětství i na ty, kdo nám víru předávali, na své první setkání s Písmem, skřížem nebo jinými náboženskými symboly. Další podněty k rozjímání směřovaly především k rodičům, kteří kvůli péči o děti nemohou věnovat svému duchovnímu životu tolik času, kolik by chtěli, nebo kolik byli zvyklí dříve. Možná si to vyčítají a mají dojem, že děti jsou překážkou jejich duchovního rozvoje. Ale opak je pravdou - děti jsou pro rodiče výbornými učiteli duchovního života. Představa duchovního života se vyvinula zřeholního modelu, kde má vše vdenním rozvrhu své pravidelné místo i rozsah. A naplnit tento ideál vrodině smalými dětmi není dost dobře možné. Problémem mnoha rodičů je dnes i starost opředávání víry dětem. Zde je nejdůležitější citlivá snaha vytrvale podporovaná modlitbami. Vzávěru první přednášky zmínil P. Stanislav ještě Velepíseň lásky (1. Kor., 13), konkrétně 11. verš: „...když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.“ Je rozdíl mezi „dětskou čírostí“ a „dětinskostí“, která někdy bohužel přetrvává až do dospělosti. Jak jsme na tom vtomto ohledu my?

Druhá přednáška byla inspirována podobenstvím o marnotratném synu - milosrdném otci (Lk 15,11). Provinilý syn dozrává ke kajícímu postoji, už nedělá si nároky, rozhoduje se knávratu: vstanu a půjdu kotci, budu jen jeho služebníkem... Otec je pohnut lítostí, odpouští vyznanou vinu, syna opět objímá. Je to příběh nám všem velmi dobře známý, ale protože je Boží slovo nevyčerpitelné, můžeme vněm nacházet stále nové významy. Podobenství na příkladech vztahů vrodině vypráví o veliké lásce Boha k lidem. Ve druhé rovině zde ale nacházíme i paralelu svelikonočnými událostmi - verš 32.: “syn byl mrtev a zase žije“ (evangelia byla napsána až po Ježíšově vzkříšení). Stejně tak situace staršího -

„spravedlivého“ bratra. Ten se na první pohled ničím neprovinil. Ale jeho srdce bylo plné závisťi a žárlivosti, neradoval se spolu sotecem, že bratr je zachráněn. Nepochopil velikost odpouštějící lásky. Stejně jako vyvolený národ, který nakonec nepoznal a nepřijal Boha - na rozdíl od pohanů, kteří sice byli „vzdálení“, ale uvěřili - přišli k Otci.

Nyní už adventní doba spěje ke svému závěru a čeká nás slavení svátků Božího narození. Přeji nám všem, aby nás o Vánocích znovu naplnila veliká radost – nejen zpříchodu Boha na zem, ale i ze všech každodenních a možná málo uvědomovaných darů, které dostáváme z Boží lásky. (vz)

MODLITBA RODIČŮ, MODLITBA PRO KAŽDÉHO Z NÁS: „AŽ SE MI TAK STANE“

Před několika týdny mě přišla do Albuquerque navštívit jedna rodina s třemi malými neposedy, kteří onemocněli záskrtem. Po tři dny to v domě hlučelo, jako by tam štekali psi! Naplnil jsem pět praček prádla – pozvraceli mi všechno v domě. Nemohl jsem uvěřit, že život může být tak tvrdý. Nebylo možné se v klidu najíst ani si popovídat. A to jsem si myslel, že my řeholníci máme tvrdý život. Je to docela jiná rovina! Čím rodiče musí projít, než vychovávají děti, je za hranicemi všech povinností. Přece se však svého úkolu zhostí téměř pokaždé.

Je mi jasné, proč Bůh nařídil pokračování lidského rodu skrze rodičovství. Bůh musel pro nás všechny nalézt cestu, jak překročit sebe samé. Potřebujeme meze reality, která je jednoduše zde, jako cihlová zeď, jež od nás vyžaduje reakci, aniž by tu byl prostor pro volbu či „rozhodování“. To je nejlepší způsob, jak se stát svatým. **Nejde o to, co děláte, ale o to, co dovolíte, aby se s vámi dělo.**

Hledání Boha a svatosti se stává příliš sebevědomým, dokud člověk nedovolí, aby ho vedlo dále, než zamýšlel. Svatost přichází z toho, co dovolíme, aby na nás okolnosti života naložily, aby nám činili lidé, kteří jsou právě před námi. My se neobracíme sami, jsme obraceni. **Richard Rohr**

Následující článek z již nevyšel do předchozího čísla Zpravodaje. Považujte jej za opravdu poslední na toto téma. Zároveň děkuji všem, kteří se na dané téma vyjádřili a hlavně všem, kteří se snaží řídit doporučeními z minulého čísla. Situace se opravdu znatelně zklidnila. Snad to není jen působením mrazů ... **FN**

DĚTI VKOSTELE SV. GABRIELA...

Jako dítě útlého věku jsem chodil do kostela sv. Václava v Nuslích, a to často se svoji babičkou. Jistěže jsem byl dítko vrtošivé, nelišící se už od dětství nějakým nimbem, který by mě předurčoval k tomu, abych se v budoucnu měl zákonitě stát knězem, takže jsem třeba jednou během mše sv. požádal babičku o minci, kterou bych pak hodil do košíčku, až se bude vybírat. Co se ovšem nestalo: jak jsem si smincí vrukou pohrával, spadla na zem, a „ono to“ cinklo. Na následný propichující pohled babičky dodneška nezapomenu. Bylo jím jasně dáno najevo, že skotačit a vyrušovat se smí jen doma, zatímco kostel je místem, kde se chováme úplně jinak než jinde, protože je zde přítomen sám Bůh. Nebyl jsem ale vychováván ve středověku, jde přece o sedmdesátá léta. Některé věci se ještě tehdy vkostele přesto nesměly.

Ministrovat jsem začal u P. Františka X. Juránka, kněze pověstného tím, že se nebyl ochoten přizpůsobovat liturgické reformě Druhého vatikánského koncilu. Jako sedmi- až čtrnáctiletý ministrant jsem tedy absolvoval latinské mše tridentského obřadu. Přesto si vzpomínám, jak právě toto prostředí bylo fascinující. Zde se člověk setkával smystériem: nahoru na poslední schod oltáře směl jenom „on“, kněz. Pro dováděivého pikolika bylo vnímání posvátnosti prostoru i osoby sloužícího kněze něčím velikým a zásadním. Právě v takovém prostředí se také rodí duchovní povolání.

Podle dnešních kritérií někdy až podbíživého vycházení dětem vstříc je dnes i u sv. Gabriela všechno špatně. Také zde je oltář zády k lidu a jednou do měsíce zaznívá dokonce latina. Tím bychom děti přece odpudili, že ano? Žádné „drandění“, žádné kostičky a prolézačky, žádné „dětské“ mše. Jenomže opak je

ŠTĚSTÍ NOVÉHO ROKU

a štěstí celého našeho života záleží vtom, abychom se dokázali neustále – i během naší práce- obracet k Bohu. „Základním pravidlem tvého jednání at je toto: důvěřuj vždycky v Boha tak, jako by zdar tvého podnikání nezávisel na tobě, nýbrž na Bohu. Přitom však pracuj sám tak pilně, jako by Bůh nedělal nic, nýbrž ty vše sám.“ Naděje, která se neopírá o pilné ruce, je slabá; stojí na slabých nohou. Bůh, který tě stvořil bez tebe, nespasí tě ani ti nepomůže bez tebe!

Ty musíš rozkřesat aspoň jiskru, Bůh pak rozdmýchá oheň. Ty musíš zasít semínko, Bůh mu pak dá vzrůst. Jen tak poroste vše podle přání, jinak by zůstalo vše neplodné. I kdybys chtěl, bez Boha nedokážeš nic. On zase, i když může všechno, nechce nic dělat bez tebe. Spojíš –li se s Ním, dokážeš vše. Milost Boží, která u jiných tolik dokázala, nepozbude ani u tebe své síly, jen když neztratíš svou důvěru v Boha! (G.Hevenes: Citáty a reflexe)

Pane, dej at poznám, že život bez Tebe je život „pod psa“.
Všechny cesty, které vedou od Tebe, posyp střeptinami, abych se vždy vrátil k Tobě, třebaže mám zkrvavené nohy.

Dej, at najdu zklamání ve všem, kde Ty nejsi.
Dej, at mě srdce, stvořené pro Tebe, nenajde klid, dokud nespočine v Tobě. (A.Bera)

LEDNOVÝ „HOST (Z) MĚSÍCE“ SMÍCHOVSKÉHO SPOLEČENSTVÍ MLÁDEŽE

Společenství mládeže opět i v novém roce pokračuje neúnavně ve svých pravidelných setkáních „Host (z) měsíce“. Nutno dodat, že se tyto události každý měsíc setkávaly svelmi kladným ohlasem. Ve středu 4.1. od 19 hodin proto přivítáme ve farním sále Pavla Kábrta, člena Creation Research Society v USA. Již 40 let se zabývá polemikami na téma kreacionismus-evolucionismus, ve kterých se staví na stranu kreační teorie života. Ve své do jisté míry kontroverzní přednášce doprovázené promítáním diapozitivů se bude snažit poukázat na více či méně oprávněnou kritiku darwinismu. Po přednášce bude opět nemalý prostor pro Vaše dotazy. Společenství mládeže Vás tímto srdečně zve a těší se na Vaši návštěvu.

POJĎME SPOLEČNĚ SKAUTSKOU STEZKOU!

Čas plyne, mnohé životní ideály ztrácejí svou přitažlivost a jsou nahrazovány jinými, které mají obdobně jepičí život. Skautský program věrnosti Bohu a služby bližnímu však ani po téměř stu letech nezastaral. I dnes můžete voddíle zažít neuvěřitelné příhody, známé z knih Miloše Zapletala, nebo Jaroslava Foglara. A co víc. Získáte věrné přátele a dobrý kompas pro bouřlivou životní plavbu. 138. skautský oddíl Černý šíp bere nové členy ve věku od 10 let. Pro děti od 6 do 10 let připravujeme

samostatnou družinu vlčat. Klubovnu máme v Praze 5 na Újezdě, v Mělnické 11. Další informace podá vedoucí oddílu Petr Novotný na telefonu 777 810 617.

Josef Cuhra